

LLUIS ALEMANY GINER

Icari curioși | Curiosos Icaros

LLUIS
ALEMANY
GINER

ICARI
CURIOȘI

traducere:

CURIOSOS
ICAROS

ALEXANDRA SPÂNU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEMANY GINER, LLUIS

Icari curioși = Curiosos Icaros / Lluís Alemany Giner ;
trad.: Alexandra Spânu. - Brașov : Libris Editorial, 2016
Index
ISBN 978-606-8814-17-9

I. Spânu, Alexandra (trad.)

821.134.2-32=135.1=134.2

Director editorial: Dana Anghelescu
Design copertă: Wizzdesign
Corectură: Ioana Zenaida Rotariu
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2016

Str. Mureșenilor Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798
E-mail: editura@libris.ro
Web: www.libris.ro

Librăria online **www.libris.ro**

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

INTRODUCERE

Ce ar fi o lume fără zâmbete? Chiar dacă se dovedesc de multe ori amare, chiar dacă sunt ironice, rămân un fel de oglindă. A unei descoperiri, a unui loc nou, a unui om nou, a unei culturi diferite sau pur și simplu a unui gând fugar. Colecția de povestiri scrise de Lluís Alemany Giner traversează mai multe epoci și locuri, de la Germania lui Martin Heidegger, la România comunistă și de la Grecia lui Socrate la Franța, ei bine da, la Franța lui Cioran. Ea permite cititorului să dea o fugă până în haotica Marsilie, să simtă cafeaua aburindă din localurile pariziene, să cunoască hazul vieții soldățești spaniole sau bucuria unui zbor imaginar. Prin fiecare povestire cunoaștem un personaj ce alege să se dezvăluie rapid, printr-o trăsătură de condei. Eroii cinici, dar și victime ale sistemului, voci indignate dar și ființe care se lasă purtate de voia sorții. Sunt situații în care ne putem regăsi dar și povești care cu greu se pot transpune în viața reală însă pot bântui imaginarii fiecăruia dintre noi. Despre divinitate, iubire neîmpărtășită, despre frumusețe dar și pierzanie, despre ură și tiranie, despre orgoliu și starea de grație, despre tot ce ne compune și descompune, în următoarele pagini.

LOGICĂ ASASINĂ

LÓGICA ASESINA

Don Jacinto Rosales era un bărbat hotărât, și acea poveste a tovarășului și a galițienilor* se complica prea mult deja, și ceea ce era mai rău, banii tot nu apăreau de nicăieri. După cum era de așteptat, fiecare dintre ei jurase că e nevinovat. Fiecare în stilul său, de exemplu, tovarășul său nu ezitase să îi semnaleze pe galițieni drept vinovați în timp ce îi tot lăuda pe don Jacinto și familia sa precum și prelungele și veridicele legături de prietenie care uneau familiile amândurora.

* Galiția - regiune spaniolă care a cunoscut o mare emigrație spre continentul american, de aceea, câteodată, spaniolii sunt numiți astfel în mod generic.

Don Jacinto Rosales era un hombre resolutivo, y aquella historia del compadrito y los dos gallegos se estaba complicando demasiado ya, y lo que era peor, el dinero seguía sin aparecer por ninguna parte. Como era de esperar, cada uno por separado, juró ser inocente. Cada uno a su manera, por ejemplo, el compadrito no dudó en señalar a los gallegos como culpables al tiempo que se deshacía en halagos a don Jacinto y su familia y a los prolongados y demostrables vínculos de amistad que unían las familias de ambos. Los dos gachupines, por su parte, no incriminaron a nadie en particular y se dedicaron a

Galițienii, în schimb, nu au dat vina pe nimeni și s-au limitat să spună că nu erau ei de vină și că putea fi oricare altul dintre ceilalți. Don Jacinto s-a gândit că ipochimenii nu voiau să-și facă noi dușmani în caz că scapă cu viață din asta. În orice caz, situația era într-un punct mort și nu cu el trebuia să se pună oamenii ăștia, așa că a decis:

„Să vedem... am ajuns la concluzia că unul dintre voi sau poate toți mințiți și nu pot tolera asta. Vă mai amintiți de povestea lui Pinocchio, acea marionetă căreia îi creștea nasul dacă mințea? Ei bine, am decis să îi dau fiecăruia dintre voi o scobitoare magică, o să vedeți voi... toate la fel. Eu rămân aici, așteptându-vă, în timp ce voi vă duceți în niște cămăruțe, apoi vin să vă caut și celui care m-a mințit îi va fi crescut scobitoarea. Hai, hai, mergeți.”

Practic cu arma la tâmplă, au ieșit afectați și tipând că asta

argumentar que ellos no eran y que si acaso sería cualquiera de los otros. Don Jacinto se quedó pensando que aquellos pendejos no querían buscarse futuros enemigos en el caso de salir con vida de aquello. De todos modos, la situación se encontraba en un atolladero y no era él quién como para que le toreasen de esa manera, de modo que decidió:

„Ándenle ya... he llegado a la determinación que alguno de ustedes o quizás todos, mienten, y eso no lo puedo tolerar ¿Recuerdan ustedes la historia de Pinocho, aquel muñeco al que le crecía la nariz si mentía? Pues así, he decidido darle a cada uno de ustedes un mondadientes, mágico, ya verán ustedes ya... todos igualitos. Yo me quedo aquí esperándoles mientras ustedes se van a unos cuartitos con su mondadientes, luego pasaré a buscarles y a aquel que me haya mentido le habrá crecido el palito. Anden, anden nomás...”

nu e posibil, cum să crească scobitorile, etc. Cu un mic brânci s-a pus capăt acelei vociferări inutile. Imediat ce don Jacinto l-a invitat pe tovarăș să intre, a și văzut că acesta își tăia scobitoarea în două - nu ca să nu crească, cum evident nu putea să o facă, ci ca să fie mai scurtă ca a adversarilor săi în acea absurdă cursă spre moarte.

Don Jacinto a ordonat să fie executat imediat fără să asculte de argumentul potrivit căruia bețișorul său era cel mai scurt și deci el era nevinovat. Acest exces de prudență l-a condamnat pe tovarăș. Apoi i-a căutat și pe străini, care tot susțineau că nu e drept, că nu are cum să crească un băț, doar uitați-vă, don Jacinto, sunt fix la fel cum erau. Spre surpriza tuturor, don Jacinto i-a executat și pe ei. Ordinul s-a îndeplinit imediat și detonarea a oprit strigătul indignat al condamnaților. Cineva a întreat: 'și asta de ce, don Jacinto?'. Răspunsul a fost lapidar și clar :

Encañonados a bocajarro salieron dolientes y gritando que aquello no era posible que cómo iban a crecer los mondadientes, etc., etc. Un empujón de los secuaces terminó con toda aquella cháchara inútil. Al poco hizo entrar don Jacinto al compadrito, que había cortado su palo en dos... no es que ya no crecería como por supuesto no podía hacerlo, sino que siempre sería más corto que el de sus contrincantes en aquella absurda carrera a la muerte. Don Jacinto ordenó ejecutarle de inmediato sin atender al razonamiento de que su mondadientes era el más corto y él era, por tanto, inocente. Aquel exceso de sagacidad condenó al compadrito. Luego fue a buscar a los güeritos, que seguían clamando que aquello no era justo, que cómo iba a crecer un palo, que observe usted, don Jacinto, que están requeteiguacitos a cómo estaban... Para sorpresa de todos don Jacinto ordenó ejecutarlos también. La orden se cumplió presta y la detonación detuvo al instante el grito indignado de los condenados. Alguien preguntó ¿y

„Dacă nici să taie blestematele de bețișoare nu le-a trecut prin cap... la ce mai serveau amețiții ăștia?”

Înghițând în sec, toți au înțeles că de asta e nevoie ca să conduci, că din asta sunt făcuți șefii și în fața întrebării deloc nevinovate - *și de ce mă întrebați asta băieți?* - , au tăcut toți. Curățați-mi asta repede, spuse, în timp ce se îndrepta spre bar, știind că și-a câștigat o dată în plus admirația subordonaților, precum și fidelitatea lor.

a éstos por qué don Jacinto? La respuesta fue lapidaria y ejemplarizante:

„Si ni siquiera en cortar los pinches palitos pensaron... ¡ahí pues nomás no me servían ese par de pendejos!”

Tragando saliva todos comprendieron que aquel era el temple necesario para dirigir, la madera de los jefes, y ante la pregunta nada inocente de ¿y por qué lo preguntan ustedes, muchachos?, todos callaron. Límpienme esto nomás, dijo, al tiempo que se alejaba en dirección al mueblebar, sabiendo que acababa de ganarse una vez más la admiración de sus subordinados, así como su fidelidad.

ODIHNĂ INTERZISĂ

PROHIBIDO DESCANSAR

Dintr-un motiv destul de bizar, pe care sursele divergente îl arată ca fiind lipsit de interes sau a cărui bază reală a fost modificată, poetul preislamic Tabá'at Sharrán a decis să își omoare o sută de dușmani. Aici, în schimb, sursele coincid: se pare că reușise să își facă și mai mulți de atât.

Se știe că doar Cel de Sus își cunoaște voia și că încăpățânatul poet ucigaș, din cauza unor circumstanțe care ne scapă, nu a reușit să își vadă promisiunea îndeplinită. A fost pe aproape, e adevărat, pentru că a murit la puțin timp după ce și-a asasinat cea de-a nouăzeci și noua victimă. A murit singur, în locuința sa sordidă

Por alguna extraña razón que divergencia de fuentes y motivos apuntan a falta de interés o adulteración del original, el poeta preislámico Tabá'at Sharrán, decidió matar a cien de sus enemigos. En esto, en cambio, sí coinciden las fuentes: pareció procurarse muchos más en vida.

Bien es sabido que sólo el Altísimo conoce sus designios y que el voluntarioso poeta homicida, por circunstancias que nos escapan, no llegaría a ver cumplida su promesa. Se quedó cerca, eso sí, pues murió poco después de haber asesinado a la nonagésima novena de sus víctimas. Murió solo en la lobreguez de su mo-

și întunecată, iar vecinii săi au decis să îi lase resturile în soarele deșertului, pradă hienelor. La o stradă distanță, un înfumurat, care, prin moartea adversarului său, a crezut că a scăpat de a sa, a mers să viziteze văgăuna plină de praf, ultimul adăpost al dușmanului său, unde îi zăceau oasele. Văzându-le, nu a reușit să își reprime impulsul de a lovi cu piciorul craniul, cât de departe a putut. Apoi, parcă dintr-o joacă de copii, a început să sară pe osemintele poetului, strigând de plăcere că dintre ei doi, el a rămas în joc. S-a înțepat cu o așchie și nu i-a dat prea multă importanță, dar durerea rănii deschise l-a făcut să uite festivalul de salturi și șuturi cu oasele.

S-a întors acasă cu capul plecat, șchiopătând din cauza rănii din talpa piciorului. După câteva zile avea să moară din cauza infecției. Taba'at Sharrán, poetul blestemat, reușea astfel, după moarte, ceea ce își propusese, să elimine ultima și cea de-a o suta victimă din cele pe care și le propusese, iar mai apoi...

desta habitación, y sus vecinos decidieron librar sus restos al sol del desierto y al hambre de las hienas. Calle abajo, ufano, quien por muerte de su contrincante, creía librarse de la propia, acudió a visitar la vaguada polvorienta que sirvió de última morada a su enemigo. Ante el montón de sus huesos calcinados, no pudo reprimir el impulso de patear la calavera, lejos, tanto como pudo. Luego fue una cuestión casi de niños, se puso a saltar sobre la osamenta del poeta, gritando de placer por ser el último de los dos en juego... Se clavó una astilla y no le dio mayor importancia, pero el dolor de la herida abierta le hizo olvidar el festival de saltitos y patadones.

Volvió a su hogar cabizbajo y renqueante por la herida en la planta del pie. A los pocos días moría de infección. Taba'at Sharrán, el poeta maldito, conseguía así, después de muerto, su propósito, eliminar a la última y centésima de sus víctimas propuestas, luego...

Mai apoi, din nou sursele se contrazic, unele aratând că oasele s-au așezat astfel încât numele său să poată fi citit din nou. Alții, care nu l-au găsit așa, au spus că acea grămadă de oase era mereu la fel de dezordonată pe cât merita și așa trebuia să rămână, ca un avertisment pentru generațiile viitoare.

Controversa continuă totuși și acum nu mai ține de oameni, ci de zei, de Dumnezeu, singurul care, poate, știe adevărul. Imanii tot dezbat dacă viața, care este un atribut divin și care este guvernată de voința Celui de Sus, are un sfârșit în momentul morții celui căruia Suveranul Cerurilor i-o dăruie, sau dacă, o dată mort acesă, mor și acțiunile sale.

De asemenea, se știe că Dumnezeu le rezervă paradisul credincioșilor pioși, care în timpul șederii lor în această lume, i-au îndeplinit voința, dar acel poet insolent a reușit să-și impună voința, chiar și după moarte, chiar și din fundul infernului în care l-au

Luego, de nuevo, divergen las fuentes, y hay quien apunta que sin corporizarse, sus huesos se dispusieron de modo que su nombre pudiera ser leído de nuevo. Quien no lo encontró así, dijo que aquel montón de huesos estaba tan mercedamente desordenado como siempre, y así debía quedar para aviso de futuras generaciones.

La controversia, sin embargo, sigue, y ahora ya no es cosa de hombres sino de dioses, de Dios, el único que tal vez sepa la verdad. Los imanes no han cesado de discutir sobre si la vida, que es un atributo divino, y que se rige por los designios del Altísimo, conoce un fin en el momento de la muerte de aquel a quien el Soberano de los Cielos la concedió o si una vez muerto éste, mueren también sus acciones. Se sabe también que Dios reserva el paraíso para los píos creyentes, que durante su estancia en este mundo, han cumplido su voluntad, pero aquel deslenguado poeta, consiguió imponer la suya, aún después de muerto, aún desde el fondo del

împins nefastele sale acțiuni. L-a ajutat vreun alt zeu? Asta ar implica idolatria; poate că suntem mai puțin singuri pe lume decât ne imaginăm.

Susținând imposibilitatea acestui fapt, doctii imani se luptă cu lipsa de încredere a gândului că Atotputernicul ar fi putut ajuta pe cineva precum Taba'at Sharrán, recunoscut ca agitator și iconoclast. Nu astfel se ridică societăți, nici nu se guvernează lumi și efortul nostru nu ar avea niciun sens, spun ei... Dumnezeu continuă să tacă, iar oasele continuă să se risipească în vânt.

infierno al que sus nefastas acciones empujaron ¿Lo ayudó algún otro dios? Ello implicaría idolatría; tal vez estemos menos solos en el mundo de lo que creemos.

Atendiendo a la imposibilidad de este aspecto los doctos imanes se debaten ante la incredulidad de pensar que el Altísimo hubiera podido ayudar a alguien como Taba'at Sharrán, reconocido agitador e iconoclasta. Así no se levantan sociedades ni se rigen mundos, ni nuestro esfuerzo tendría ningún sentido, dicen... Dios sigue callado, y los huesos esparcidos al viento.

IGNORANȚĂ BINECUVÂNTATĂ

BENDITA IGNORANCIA

S ecolul al XIX-lea a fost pentru Spania un lung *annus horribilis*, în care se pare că sportul național era pierderea coloniilor de parcă s-ar fi despărțit de șosete vechi. Încă nu se pronunțase celebra frază, *să inventeze ei*, a lui Unamuno, dar, ca să atenuăm ideea, nici nu se inventase nimic și, astfel, ceilalți au crescut și Spania a început să rămână în urmă.

Revoluția Industrială va veni târziu și va fi prost făcută iar urmările neînsemnate vor fi mai ales pentru Armata cea mereu salvatoare a patriei noastre. Policefalia era un fapt într-o armată învechită și cu o grămadă de șefi din cauza nu-

E l siglo XIX fue para España un larguísimo „annus horribilis” en el que parecía que el deporte nacional era el de perder colonias como quien se deshace de calcetines viejos. Todavía no se había pronunciado aquella famosa frase del „que inventen ellos” de Unamuno, pero, para paliarlo, tampoco se había inventado nada, y así, los demás crecieron y España comenzó a quedarse atrás.

La Revolución Industrial llegaría tarde y mal, y los adelantos, con cuentagotas, fueron en primer término, para el Ejército, secular salvaguarda de nuestras esencias patrias. Ahora bien, en un ejército an-

meroaselor și recentelor campanii militare – toate eșuate. Toți încercau să conducă și să fie ascultați și nimeni nu era dispus să asculte. Asta a dus la un număr ridicat și neclar de revolte care au primit numele generic de „pronunciamientos”.

Faptele expuse aici au avut loc în timpul unei astfel de rebeliuni în care, în cazărmi, exista deja telefon. O parte din trupele care s-au ridicat au observat cu stupefație cum trupele comandantului cutare nu se găseau la locul și ora convenite, de aceea au decis să sune imediat în zona cazărmiilor specifice trupelor unui anumit șef. La început fără rezultat, pentru că nimeni nu răspundea la telefon. Aceasta se putea interpreta în două feluri, fie era pe drum, deși era ciudat să nu fi lăsat pe nimeni la cazarmă de gardă, fie refuza să răspundă pentru că decisese în ultimul moment să se alăture revoltei. Nici nu mai trebuie spus că această ultimă opțiune era mult mai gravă, trădările

ticuado y con sobreabundancia de mandos debido a las numerosas y recientes campañas militares (fracasadas todas ellas), la policefalia era un hecho. Todos intentaban mandar y que se les obedeciese y nadie estaba dispuesto a obedecer. Ello conllevó un elevadísimo e indeterminado nombre de asonadas que recibirían el genérico calificativo de „pronunciamientos”.

Los hechos, los aquí expuestos, acontecieron en uno de aquellos pronunciamientos en los que, en los cuarteles, ya se disponía de teléfono. Parte de las tropas sublevadas, observaron con estupor como las tropas del comandante tal no se encontraban en el lugar y hora convenidos, por lo que decidieron llamar de forma inmediata a la zona de acuartelamiento específico de las tropas de dicho mando. Todo ello de forma en principio infructuosa, pues nadie parecía atender al teléfono. Ello podía ser leído de dos maneras, o bien se encontraba de camino, aunque era extraño que no dejase a nadie de guardia en

și schimbările de bandă fiind la ordinea zilei, iar cealaltă, în caz că ar fi triumfat, ar fi putut să se interpreteze ca un exces de zel scuizabil.

În sfârșit cineva a ridicat aparatul de partea cealaltă a liniei, un soldat fără gradații care juca, deja de multe ore, cărți împreună cu alți colegi. De aceea, trebuie să înțelegem că vocea care l-a interpelat la capătul firului era extrem de furioasă. Nu că astfel a obținut un rezultat mai bun, soldatul închizându-i imediat și continuând jocul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Cum telefonul tot suna, a decis să răspundă din nou, dar doar pentru a spune cu dezinvoltură că era suficient, să termine cu telefonul lui Papură-Vodă, că nu se poate juca așa...

Nu a mai putut continua că o voce plină de indignare l-a întrebat dacă știe cu cine vorbește: cu generalul X, a spus vocea de la celălalt capăt al firului cu o izbucnire de furie marțială. Soldatul, jucător în-

el cuartel, o bien se negaba a responder porque había decidido en último momento no unirse a la sublevación. Ni que decir cabe que esta última opción encerraba mucha mayor gravedad, pues las traiciones y cambios de bando estaban a la orden del día, y la otra, en caso de triunfo hasta podría interpretarse como un excusable exceso de celo.

Finalmente alguien cogió el aparato al otro lado de la línea, un soldado raso de reemplazo que se encontraba jugando a cartas con otros compañeros de la misma graduación, largas horas ya. Por ello, cabe comprender que la voz que le interpelase desde el otro lado de la línea lo hiciese tronando de furia. No por ello, obtuvo mayor resultado, pues el recluta le colgó de forma inmediata y siguió jugando como si nada. Ante la insistencia de los timbrazos, finalmente se decidió a responder de nuevo, pero tan solo para decir con desparpajo que ya estaba bien, hombre, que dejaran de joder con el telefonito de los

răit, a decis că a dus lucrurile prea departe și nu mai putea da înapoi în acel moment, așa că a exclamat, la rândul său:

- Și dumneavoastră știți cu cine vorbiți?
- Nu! Cine sunteți?

De la celălalt capăt al firului s-au auzit o voce ușurată strigând *Slavă Domnului!*, în timp ce închidea telefonul.

cojones, que así no había manera de jugar y que...

No pudo continuar pues una voz ardiendo en indignación le preguntó si sabía con quien estaba hablando: con el general X, dijo la voz al otro lado del hilo en un arretrato de marcial rabia. El soldado, avezado jugador, decidió que el farol había ido demasiado lejos y que justo por eso no podía retroceder en aquel momento, y exclamó a su vez:

- ¿Y usted, usted sabe con quién está hablando?-
- ¡No! ¿Quién es usted!!!!!!?-

Desde el otro lado de la línea se oyó una voz aliviada exclamar ¡menos mal!, al tiempo que colgaba.

APĂSAREA GLORIEI | EL PESO DE LA GLORIA

Don Salustiano Echegaray - ce bărbat! - obținea victorii una după alta. Presa, la picioarele sale deja, vorbea de el ca despre noul Rege Midas al scrierilor naționale, și el, în schimb, se dedica unor lungi serate gastronomice, în căutarea inspirației necesare, după propriile sale cuvinte. Corpul său, precum gloria, părea destinat să crească fără sfârșit. Asta, după cum se va vedea, nu va rămâne fără consecințe.

Ultima sa piesă nu putea scăpa acestui șablon și a fost astfel încă un succes clar. La finalul reprezentației publicul a aplaudat în picioare, până la extaz, toate aspectele opere-

Don Salustiano Echegaray - ¡qué hombre! - venía encadenando triunfos desde ni se sabía ya cuando. La prensa, rendida a sus pies, hablaba ya de él en términos de nuevo Rey Midas de las letras nacionales, y él, en cambio, se dedicaba a largas veladas gastronómicas, en busca de la necesaria inspiración, según sus propias palabras. Su cuerpo, como su gloria, parecía destinado a crecer sin fin. Ello, como se verá, no dejaría de tener sus consecuencias.

Su última obra no iba, por tanto, a escapar a este patrón, y fue, un rotundo -uno más- y sonado éxito. Al final de la representación, el público en pie

tei: tonul, finețea personajelor, claritatea dialogurilor, scânteia melodiilor. Obligat în fața acestei condescendențe, don Salustiano a trebuit să iasă pe scenă să mulțumească pentru nemeritul succes pe care îl avea, dar nu a putut continua să vorbească, publicul invadând scena și ridicându-l pe distinsul om de literă pe umeri, și astfel ieșind cu el în stradă. Aici, restul publicului care dintr-un motiv oarecare ieșise înainte, s-a alăturat celui format din trecători liniștiți, portari, vizitii, taximetriști sau orice alt fel de meserii ar fi avut. Toți într-un glas au proclamat gloria distinsului bărbat și au continuat drumul, primind noi laude, care se alăturau uralelor în onoarea sa.

- Glorie Prințului Literelor!
- Trăiască!
- Trăiască don Salustiano Echegaray, maestru al versurilor naționale!
- Trăiască!
- Trăiască o asemenea capacitate!
- Trăiască!

aplaudó a rabiar cualquier aspecto de la opereta: su tono zarzuelero, la finura de los caracteres, la propiedad de los diálogos, la chispa de las melodías... Obligado ante tanta deferencia, el propio don Salustiano, no pudo más que salir al escenario a agradecer de propia voz el inmerecido éxito que allí mismo estaba recogiendo, pero no pudo continuar hablando porque el público invadió la tarima y levantó a tan insigne hombre de letras en hombros, y así se dispusieron a salir con él a la calle. Allí, el resto del público que por cualquier motivo había salido antes se juntó al de viandantes, serenos, porteros de edificio, cocheros, taxistas o cualquier otro oficio urbano. Todos a una proclamaron la gloria excelsa de tan insigne varón y continuaron calle abajo, cosechando siempre nuevas alabanzas, al calor de las vivas que en su honor iban proclamando.

- Loor y gloria al Príncipe de las Letras –
- ¡Viva! –